

Nr 7.

Av herr **Elisson** och herr **Svenson, Ernst**, *angående viss ändring i förordningen om fördelning av automobilskattemedel.*

Enligt förordning av den 20 juni 1924 om fördelning av automobilskattemedel äger Konungen att av skattemedel, som enligt 3 § i nämnda förordning skola tillgodokomma visst län, årligen bevilja bidrag till förbättring av för automobiltrafiken särskilt viktiga vägar och broar inom länet samt till underhåll av sådana av vederbörande vägkassa underhållna vägar och broar, vilkas underhåll på grund av automobiltrafik i synnerlig grad försvåras, ävensom till sådan vinterväghållning, som är till särskilt gagn för automobiltrafiken.

I sitt utlåtande nr 129 till 1924 års riksdag i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om fördelning av automobilskattemedel anförde statsutskottet, att vid automobilskattemedelns fördelning möjlighet jämväl borde öppnas att lämna understöd till underhåll av vägar, som äro av automobiltrafik särskilt betungade, även om icke vägunderhållet inom distriktet övertagits av vägkassan. Utskottet utgick därvid från förutsättningen, att automobilskattemedel icke skulle utanordnas i form av kontanta bidrag till vederbörande naturaunderhållare, utan att de på dylikt distrikt belöpande understöd utbetalas till vederbörande vägstyrelse för att i annan form, exempelvis genom tillhandahållande eller förbilligande av väglagningsmedel, tekniska hjälpmedel o. d., upphjälpa och underlätta väghållningen i distriktet.

Riksdagen avslog statsutskottets hemställan i här berörda del och biföll i stället ett reservationsvis framställt yrkande, att understöd av automobilskattemedel endast skulle lämnas till förbättring och underhåll av vägar och broar av här ifrågakommande slag, som av vederbörande vägkassa underhållas.

Det torde emellertid icke kunna anses rättvist, att endast de vägdistrikt, där underhållet övertagits av vägkassan, erhålla del av automobilskattemedlen till underhåll av sina vägar, då det icke alltid är bevis på obegenhet hos väghållarna, att de icke överlätit sina vägar till underhåll av vägkassan. I många fall är orsaken den, att vägkassan av ena eller andra skälet vägrat att övertaga väghållningen. Det kan sålunda inträffa, att en stor stråkväg för automobiler inom det ena vägdistriktet delvis underhålls genom bidrag av automobilskattemedel, under det att samma väg inom ett närgränsande vägdistrikt helt och hållet måste underhållas

av de enskilda väghållarna, utan att dessa kunna göra någonting för att få denna orättvisa ordning ändrad.

Med stöd av vad vi anfört få vi därför i anslutning till statsutskottets utlåtande nr 129 till 1924 års riksdag hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att 4 § i förordningen av den 20 juni 1924 om fördelning av automobilskattemedel erhåller följande lydelse:

§ 4.

Konungen äger att av skattemedel, som enligt 3 § skola tillgodokomma visst län, årligen bevilja bidrag till förbättring av för automobiltrafiken särskilt viktiga vägar och broar inom länet samt till underhåll av sådana vägar och broar, vilkas underhåll på grund av automobiltrafik i synnerlig grad försvåras, ävensom till sådan vinterväghållning, som är till särskilt gagn för automobiltrafiken. Vad — — — förordnas.

Stockholm den 16 januari 1925.

Anders Elisson.

Ernst Svenson,
Eskhult.
